

סיפור הדגים

אוסטרליה

שאתם יודעים, דבר חמור מאוד באזורים פראיים, בהם לא קיימים גפרורים, כי קשה להבעיר את האש שוב.

לרוע המזל התחילה גם לנשוף רוח קרה והדגים המסכנים הרגישו צינה בכל עצמותיהם. "זה לא יתכן" אמר טוגאי, זקן השבט "אנו נמות מקור אלא אם נצליח להבעיר את האש שוב." הוא אמר לשני הבנים שלו להתחיל לשפשף שני מקלות כדי להדליק אש שוב, אך הם שפשפו ושפשפו עד עייפה ולא הצליחו להוציא אפילו זיק קטן.

"תנו לי לנסות" קרא בירנוגה האמנון, אך גם הוא לא הצליח וגם לא קומבל השפמנון, ולא היתר. "חבל על הזמן" אמר בסוף טוגאי "העץ רטוב מדי. אנו צריכים לשבת ולחכות שהשמש תצא שוב מבין העננים ותיבש אותו."

אבל אז קם דגיג קטן, לא יותר מעשרה סנטימטרים אורך והצעיר שבכל השבט. הוא נעמד לפני טוגאי ואמר "שאל את אבי, גודהו הבקלה, להבעיר את האש. הוא בעל קסמים רבים יותר מאשר רוב הדגים."

אתם בוודאי חושבים שדגים היו תמיד דגים וחיו רק במים, אבל אם תבואו לאוסטרליה ותדברו עם הילידים השחורים שחיים במרכז היבשת תלמדו דבר שונה לגמרי. הם יספרו לכם שלפני הרבה, הרבה זמן יכולת לפגוש דגים על פני הארץ, מתהלכים ממקום למקום, צדים כל מיני חיות, ואם תחשבו רק איזו צורה יש לדגים, תבינו כמה קשה היה להם הדבר וכמה חכמים הם היו כדי לחיות כך. ובאמת הם היו כל כך חכמים שיכלו לצוד כך עד היום, לו לא קרה דבר איום.

יום אחד כל שבט הדגים חזר ממסע ציד ארוך. הם היו עייפים מאוד וחיפשו מקום נוח וקריר כדי לחנות בו. היה חם מאוד והם בחרו להם מקום נוח מאוד תחת ענפי אילן גדול שצמח על שפת נהר. בקצה הצוק שמעל בריכת מים עמוקה הם הבעירו אש כדי לבשל אוכל. בזמן שהאוכל התבשל הם שכבו בעצלנות תחת העץ, כשפתאום ענן שחור הסתיר את השמש וטיפות גדולות של גשם נפלו משמיים. הגשם כמעט כיבה את האש, וזה, כפי

אחריהם לתחתית הבריכה, ושם בערה כמו קודם
ואולי אפילו חזק יותר.

הדגים התאספו עכשיו סביבה, כמו שעשו קודם
על הצוק, וראו שהלהבות הן חמות כמו קודם
ושהאש לא כבתה, כמו זו שעל פני האדמה, אלא
בערה ללא הפסק.

ועכשיו תדעו כבר מדוע, כשאתם צוללים לפני מים
צוננים ביום קריר, תרגישו שבעומק המים הם
חמים ונעימים יותר. ורק תצטערו שאינכם יכולים
להישאר שם יותר.

אזי טוגאי ביקש את גודהו וזה קילף חתיכות
אחדות של קליפת העץ ושם אותם על הגחלים
החמים. אז קרע ברך ליד המדורה ונשף חזק זמן
מה, עד שהלהט שבגחלים התחיל להבהב,
התגבר ועלה וקצוות קליפת העץ התחילו
להסתלסל. כשיתר השבט ראה זאת, התקבצו
כולם אל האש עם גבותיהם מופנים אל הרוח, אבל
גודהו אמר להם לזוז לצד שני, כי הוא רוצה
שהרוח תלהיט את האש. תוך זמן קצר הזיקים
הפכו ללהבה.

"עוד עצים" קרא גודהו וכולם רצו ואספו עץ וזרדים
ושמו אותם על האש שגבהה, ורעשה.
"עכשיו יהיה לנו חמים" אמרו כולם "באמת גודהו
הו מכשף גדול" והם התקבצו סביב המדורה יותר
ויותר.

אך פתאום, עם צרחה גדולה, בא מההרים הדף
רוח חזק והעיף את האש לכיוון שלהם. הם שכחו
כלל באיזה מקום הם עומדים, נסו אחורה, נפלו זה
מעל זה והתגלגלו לתוך הבריכה למטה. הו, כמה
קרים היו המים בבריכה שהשמש לא זרחה עליה
מעולם! אבל תוך רגע הם הרגישו שוב חמימות כי
גם האש, שנדחפה על ידי הרוח החזקה, נפלה